

Lee Child

SOHANAPJÁN

Lee Child

SOHANAPJÁN

GENERAL PRESS
K Ö N Y V K I A D Ó

A mű eredeti címe
Blue Moon

Copyright © Lee Child 2019

Hungarian translation © Gieler Gyöngyi

© General Press Könyvkiadó, 2020

Az egyedül jogosított magyar nyelvű kiadás.
A kiadó minden jogot fenntart,
az írott és az elektronikus sajtóban
részletekben közölt kiadás és közlés jogát is.

Fordította
GIELER GYÖNGYI

A borítót
KISS GERGELY
tervezte

ISBN 978 963 452 383 3

Kiadja a GENERAL PRESS KÖNYVKIADÓ
1086 Budapest, Dankó utca 4–8.
Telefon: (06 1) 299 1030

www.generalpress.hu
generalpress@lira.hu

Felelős kiadó KOLOSI BEÁTA
Műszaki szerkesztő DANZIGER DÁNIEL
Felelős szerkesztő KISS BÉLA

1. fejezet

A város kicsinek tűnt Amerika térképén. Egy aprócska, szerényen megbújó pont egy vékony, piros vonallal jelölt út mentén, amely úgy egy centiméteren át egy egyébként teljesen üres területen húzódott. Ám közelebbről nézve, a valóságban félmillió ember élt itt. A város több mint kétszázhatvan négyzetkilométeren terült el, és közel százötvenezer háztartást számlált. Több mint nyolcszáz hektárnyi park zöldellt benne, évente félmilliárd dollár kiadása volt, és majdnem ugyanennyi bevétele az adókból, az illetékekből és az egyéb díjakból. A város elég nagy volt ahhoz, hogy ezerkétszáz fős rendőrségi állománya legyen.

Továbbá ahhoz is elég nagy volt, hogy a szervezett bűnözői csoportok két részre osszák fel maguk között a területét. A város nyugati fertályát az ukránok uralták, a keletit az albánok. A kettőjük között húzódó demarkációs vonalat gondosan kijelölték, akárcsak egy kongresszusi választási körzet határát. A határvonal névlegesen a Center Street nevű utca mentén húzódott, amely észak-déli irányban szelte ketté a várost, de itt-ott cikcakkosan kanyargott, megkerült egy-egy háztömböt, egyes környékek kisebb részeit, ahol úgy érezték, hogy figyelembe kell venni a történelmi precedensek miatt előálló sajátos körülményeket. Kemény tárgyalásokat folytattak ez ügyben. Kisebb bandaháborúk zajlottak a felségterületek kijelölése miatt. Történt egy-két kellemetlen incidens. De végül sikerült meg egyezniük, és úgy tűnt, az egyezség bevált. Mindkét fél távol tartotta magát a másik területétől. Hosszú időn át nem volt köztük különösebb összeütközés.

Ez így ment egészen egy szép májusi reggelig, amikor is az ukrán banda főnöke leparkolt egy garázsban a Center Streeten, majd elindult kelet felé, az albánok felségterületére. Egyedül ment. Ötvenéves

volt, és úgy festett, mint egy régi hősről készült bronzszobor: magas volt, keménykötésű, erős alkatú. Gregorynak hívatta magát: ez közéletette meg a legjobban az eredeti keresztnevét, és az amerikaiak is ki tudták ejteni. Nem volt nála fegyver, szűk nadrágot és testhez simuló pólót viselt, hogy egyértelművé tegye, nem lapul semmi a zsebében. Nem rejteget pisztolyt. Jobbra-balra kanyargott a kis utcákon, egyre mélyebbre hatolva be az albánok területére. Egy eldugott háztömb felé tartott. Tudta, hogy innen, egy fűrésztelep hátsó részén található irodából irányítják az ügyeiket.

Egész úton követték, az első pillanattól fogva, ahogy átlépte a határvonalat. Figyelmeztetésképpen előretelefonáltak a főhadiszállásra, így amikor megérkezett, már hat néma alak várta, akik félkörben, mozdulatlanul állták el az utat a fűrésztelep kapuja előtt. Mintha védekező pozícióban felállított sakkfigurák lennének. Gregory megállt, és kinyújtotta a két karját. Lassan háromszázhatvan fokban körbefordult, a karját továbbra is széttárva. Szűk nadrág, testhez simuló póló. Sehol semmi kidudorodás. Nincs nála kés, se pisztoly. Fegyvertelen volt a hat férfival szemben, akik viszont nyilván fel voltak fegyverkezve. De nem aggódott emiatt. Az albánok soha nem támadnák meg, ha nem provokálja őket, ebben biztos volt. Az udvariassági szabályokat be kell tartani. A jó modor mindennél fontosabb.

Az egyik néma alak előrelépett, részben azért, hogy elállja az útját, részben azért, hogy meghallgassa a mondandóját.

Gregory megszólalt:

– Beszélnem kell Dinóval.

Dino volt az albánok főnöke.

– Miért?

– Információim vannak számára.

– Miről?

– Valamiről, amiről tudnia kell.

– Meg tudok adni egy telefonszámot.

– Ez olyasmi, amit személyesen kellene megbeszelnünk.

– És muszáj most rögtön?

– Igen, muszáj.

A férfi egy kis ideig hallgatott, aztán sarkon fordult, és bement a nagy, felhúzható fémkapuba vágott kisebb bejárati ajtón. Hogy pótolja a távozót, a másik öt férfi szorosabbra húzta körülötte a félkört.

Nemcsak óvatosságból léptek közelebb, hanem érdeklődésből is. Ez különleges alkalom volt. Az ember életében egyszer történik ilyesmi. Mintha egyszerre láttak volna. Megjelenik az ellenséges banda főnöke, és itt áll előttük teljes életnagyságban. Korábban mindig semleges területen tartották a tárgyalásokat: egy golfpályán, a várostól távol, az autópálya túloldalán.

Gregory várt. Öt hosszú perc múlva a férfi visszatért. Kilépett a kisajtón, és nyitva hagyta. Intett. Gregory odasétált, és a fejét behúzva belépett rajta. Friss fenyőfaillat csapta meg az orrát, és meghallotta egy fűrész sívítását.

– Meg kell motoznunk, hogy nincs-e bedrótozva – mondta a férfi.

Gregory bólintott, és levette a pólóját. A felsőteste izmos volt, kemény, és erősen szőrös. Nem volt bedrótozva. A férfi ellenőrizte a varrásokat a pólón, aztán visszaadta. Gregory felvette, és az ujjával megfésülte az összeborzolódott haját.

– Erre – intett a férfi.

Beljebb vezette Gregoryt a hullámlemezekből épült fémbarakkban. A másik öt is követte őket. Egy egyszerű kis fémajtóhoz érkeztek, amely egy tárgyalónak berendezett, ablaktalan helyiségbe nyílt, ahol négy laminált asztal állt egymáshoz tolva, mintegy akadályt képezve. Az asztalok túloldalán, középen ott ült Dino. Egy-két évvel fiatalabb volt Gregorynál, négy-öt centivel alacsonyabb, de szélesebb testalkatú. Sötét haja volt, az arca bal oldalán egy vágás nyomának tűnő sebhely éktelenkedett. A szemöldöke fölött egy rövid heg húzódott, aztán egy hosszabb a járomcsontjától egészen le az álláig. Úgy festett, mint egy felfelé fordított felkiáltójel.

A férfi, aki eddig beszélt, kihúzott egy széket Gregorynak Dinóval szemben, majd az asztalokat megkerülve letelepedett a főnöke jobbán, mint egy húséges szárnysegéd. A másik öt is leült, kettő az egyik oldalára, három a másikra. Gregory egyedül maradt, szemben a hét rámeredő, üres arccal. Először senki sem szólalt meg. Végül Dino megkérdezte:

– Minek köszönhetem ezt az óriási megtiszteltetést?

A jó modor mindennél fontosabb.

– Új rendőrfőnököt fognak kinevezni a városban – kezdte Gregory.

– Ezt tudjuk – felelte Dino.

– A jelenlegi állomány soraiból fogják előléptetni.

- Ezt is tudjuk – mondta újból Dino.
- Azt ígérte, mindkettőnkre le fog sújtani.
- Ez is tudjuk – ismételte meg Dino, immár harmadszor.
- Van egy beépített emberünk az irodájában.

Dino erre nem felelt semmit. Ezt nem tudta.

Gregory folytatta:

– Az emberünk talált egy titkos fájlt egy fiókban elrejtett külső merevlemezen.

– Milyen fájlt?

– Az akciótervet arra, hogyan akarnak lerohanni minket.

– És mi a terv?

– Részleteket nem nagyon tartalmaz, nagyrészt vázlatos. De nem kell aggódni, meg fogjuk tudni a részleteket is, mert az emberünk hétről hétre, napról napra egyre több mindenről tájékoztat minket, mivel folyamatosan kapja a belső információkat.

– Honnan?

– Az emberünk hosszan kutatott, és talált egy másik fájlt is.

– Milyen másik fájlt?

– Egy listát.

– Milyen listát?

– A rendőrség legmegbízhatóbb informátorainak a névsorát – felelte Gregory.

– És?

– Négy név szerepelt rajta.

– És?

– Kettő közülük az én emberem.

Senki sem szólt semmit.

– Mit tettél velük? – kérdezte végül Dino.

– Bizonyára ki tudod találni.

Ismét mindenki hallgatott.

Aztán Dino azt kérdezte:

– És miért mondd el nekem mindezt? Mi közöm nekem ehhez?

– A másik két név a listán a te embered.

Csönd.

– Együtt vagyunk benne a pácban – folytatta Gregory.

– És ki ez két ember? – kérdezte Dino.

Gregory megmondta a neveket.

- Miért árulod ezt el nekem?
- Mert kötöttünk egy egyezséget – felelte Gregory. – Én mindig állom a szavam.
- Óriási hasznot húzhatnál abból, ha én elbuknék. A tiéd lehetne az egész város.
- Ez csak papíron lenne így – mondta Gregory. – Rájöttem, hogy nagyon is boldog vagyok a jelenlegi status quóval. Hol találnék elég megbízható embert, akikkel átvehetném a te üzleteidet? Ahhoz is alig találok eleget, hogy a saját dolgaimat intézzem.
- Tulajdonképpen én is így vagyok veled.
- Szóval tegyük át holnapra a háborúskodást! Ma inkább tiszteletben tartom az egyezségünket. Sajnálom, hogy ilyen kellemetlen hírt kellett hoznom, de én magam is kellemetlen helyzetbe kerültem előtted. Remélem, ez számít valamit. Mindketten benne vagyunk a pácban.
- Dino bólintott, de nem felelt semmit sem.
- Lenne egy kérdésem – folytatta Gregory.
- Akkor tedd fel!
- Ha te jöttél volna rá, hogy besúgó van az embereid között, te is elmondtad volna nekem?
- Dino nagyon hosszan hallgatott.
- Végül megszólalt:
- Igen, ugyanezekből az okokból. Megegyeztünk. És ha mindkettőnk embereinek a neve szerepel azon a listán, akkor egyikünknek sem szabad elkapkodni a dolgot, nehogy valami ostobaságot csináljunk.
- Gregory bólintott, majd felállt.
- Dino jobbkeze is felállt, hogy kikísérje.
- Most biztonságban vagyunk? – kérdezte Dino.
- Belülről igen – felelte Gregory. – Ezt garantálhatom. Ma reggel hat óra óta. Van egy emberünk a városi krematóriumban, aki tartozik nekünk. Hajlandó volt ma reggel kicsit korábban beüzemelni az égetőkemencét.
- Dino némán bólintott.
- És a te oldaladról biztonságban vagyunk? – kérdezte Gregory.
- Úgy lesz – felelte Dino. – Ma estére megoldom. Nekünk meg a roncszúzó telepen van egy emberünk, aki tartozik nekünk.

A szárnysegéd kikísérte Gregoryt, átvágtak a széles fémbarakon, majd kiléptek a felhúzható fémkapuban nyíló kisajtón át a ragyogó májusi napsütésbe.

Ugyanebben a pillanatban Jack Reacher száz kilométerrel távolabb volt, egy távolsági buszon, amely épp az államközi autópályán száguldott. A bal oldalon ült, a busz hátsó része felé, az ablak mellett, a keréktengely fölött. A mellette lévő hely üres volt. Összesen huszonkilenc utast számolt össze, a szokásos vegyes társaság. Egyetlen érdekes kis helyzet akadt, amely valamennyire felkeltette az érdeklődését. A túloldalon, egy ülésel előrébb egy férfi aludt. A feje előrebukott. Őszes hajára már ráfért volna a vágás, szürkés bőre lógott, mintha nemrégiben sokat fogyott volna. Hetven körül járhatott. Rövid, cipzáras, kék dzsekit viselt, valami vastagabb pamutanyagból. Talán vízálló is lehetett. A dzseki zsebéből egy vaskos boríték kandikált ki.

Reacher rögtön felismerte. Látott már ilyen borítékot. Néha előfordult, hogy ha épp elromlott a bankjegykiadó automata, be kellett mennie a bankfiókba készpénzt kivenni. A pénztáros megkérdezte, mennyit szeretne, ő meg ilyenkor mindig azt gondolta, hogy ha mostanában nem megbízhatók az automaták, akkor nem ártana a biztonság kedvéért egy nagyobb összeget kivenni, és inkább kétszer-háromszor annyit vett ki, mint amennyit általában szokott, elég szép summát. A pénztáros ezután mindig megkérdezte, hogy kér-e hozzá borítékot. Reacher néha azt felelte, igen, és ilyenkor egy pontosan ilyen borítékba tették a pénzt, mint amely az alvó férfi zsebéből ki-kandikált. Ugyanilyen vastagabb fajta papírból készült, ugyanilyen méretű és formájú volt, ugyanilyen vaskos és súlyos lett a bankjegyektől. Pár száz dollár lapulhatott benne, vagy talán egy-két ezer is, attól függően, milyen címletekben volt.

Nem csak Reachernek tűnt fel a dolog. A közvetlenül előtte ülő utas is észrevette, ez egyértelmű volt. Élénk érdeklődést tanúsított az alvó férfi iránt. Újra meg újra odapillantgatott az ülésor túloldalára, lefelé irányítva a tekintetét. Huszon-egynéhány éves lehetett, zsíros haj, ritkás kecskeszakáll, farmerdzseki. Egy vékony, fiatal srác. Oda-odapillantgatott, törte a fejét, tervezgetett. Nyalogatta a szája szélét.

A busz haladt tovább. Reacher hol az ablakon nézelődött kifelé, hol a borítékot figyelte, meg a srácot, aki szintén a borítékot figyelte.

Gregory kihajtott a Center Street-i garázból, és visszatért a biztonságos ukrán felségterületre. Az ő irodája egy taxitársaság székhelyének a hátsó traktusában volt, szemben egy zálogház, mellette pedig egy óvadékkölcsönző iroda működött, ezeknek is ő volt a tulajdonosa. Leparkolt, és bement. A kisfőnökök már ott várták. Négyen voltak, mind feltűnően hasonlítottak egymásra és Gregoryra. Ugyan nem állt fenn köztük vérségi kötelék, de nagyon hasonló kisvárosokból és falvakból származtak, és ugyanazokban a börtönökben ültek, ami talán még szorosabb köteléket jelentett.

Mind ránéztek. Négy arc, négy nagyra nyílt szempár, egyetlen kérdés.

Amit Gregory rögtön meg is válaszolt:

– Teljes siker. Dino bevette az egész mesét. Micsoda egy ostoba számár! Akár a Brooklyn hidat is eladhattam volna neki. A két fickónak, akiknek a nevét megadtam, annyi. Egy nap kell neki, hogy elintézzé a dolgot, és átrendezze az embereit. A lehetőség itt kopogtat az ajtónkon, barátaim. Van huszonnégy óránk, amíg rés tátong a soraikban, és az oldalszárnyuk védtelenül marad.

– Ilyenek ezek az albánok – szólalt meg a jobbkeze.

– A mi két emberünket hová küldtéték?

– A Bahamákra. Van ott egy kaszinós, aki tartozik nekünk. Van egy szép szállodája.

Az autópálya szélén álló zöld útjelző táblák szerint egy városhoz közeledtek. Aznap ez volt az első megállóhely. Reacher figyelte, ahogy a kecskeszakállas srác a lépéseit tervezgeti magában. Két ismeretlen tényezőt kellett megfontolnia. Vajon a pasas a pénzes borítékkal le fog itt szállni? És ha nem, felébred-e attól, ahogy a busz lassít, és bekanyarodik, majd a fékezésnél zökken egyet?

Reacher figyelt. A busz lekanyarodott a lehajtóra. Egy négysávos úton haladtak tovább dél felé, sík földek között. Látszott, hogy nemrég eshetett. A kerekek surrogtak a nedves aszfalton. A pénzes borí-

tékos öregúr még mindig aludt. A kecskeszakállas továbbra is rajta tartotta a szemét. Reacher úgy vélte, már kifőzte a tervét. Eltűnődött, vajon mennyire lehet jó az a terv. A legokosabb húzás, amit tehet, az, ha minél hamarabb kilopja az áldozat zsebéből a borítékot, jól elrejtí magánál, aztán igyekszik azonnal leszállni a buszról, amint megálltak. Még ha a férfi fel is ébred a megálló előtt, először akkor is össze lesz zavarodva. Talán észre sem veszi rögtön, hogy nincs meg boríték. És ha észreveszi, miért gondolna rögtön arra, hogy ellopták? Azt fogja hinni, hogy csak kiesett a zsebéből. Egy percig keresgélni fog az ülésen, aztán az előtte lévő ülés alatt, hátha berúgta oda. És csak ezek után kezd el kérdő tekintettel körbenézegetni. Addigra a busz már meg is áll, az emberek felkászálódnak az ülésről, leszállnak, az új utasok felszállnak. Az ülések közötti folyosón nagy lesz a jövés-menés. Könnyen el lehet illanni a kavardásban. Ez lenne a legokosabb terv.

A srác vajon tisztában van-e ezzel?

Reacher ezt végül soha nem tudta meg.

A pénzes borítékos pasas túl hamar felébredt.

A busz lassított, aztán nagy fékcsikorgással megállt egy piros lámpánál, mire a férfi felkapta a fejét, pislogott, és rögtön megpaskolta a zsebet, aztán beljebb tuszkolta a borítékot, hogy ne látszson ki.

Reacher kényelmesen hátradőlt.

A kecskeszakállas is hátradőlt.

A busz továbbindult. Mindkét oldalon szántóföldek terültek el, halványzöld, tavaszias árnyalatban pompázva. Aztán felbukkantak a város első jelei: tágas, több hektáron elterülő telephelyek, ahol mezőgazdasági gépeket árultak, vagy hazai gyártmányú autókat. Több száz fényesen csillogó új jármű sorakozott a lobogók és zászlófüzerek alatt. Aztán üzleti negyedek következtek, majd egy hatalmas hipermarket. Végül elérték a város határát. A négysávos út kétsávosra keskenyedett. A távolban magasabb épületek tűntek fel. A busz azonban lekanyarodott balra, hogy elkerülje a belvárost, tisztes távolságot tartva az előkelőbb negyedektől, aztán úgy nyolcszáz méter után megérkeztek a buszpályaudvarra. Az első megálló aznap. Reacher a helyén maradt. A végállomásig szólt a jegye.

A pénzes borítékos pasas felállt.

Biccentett egyet, csak úgy magának, feljebb rángatta a nadrágját,

lejjebb húzta a dzsekijét. Ahogy egy öregúr szokott feltápászkodni, mielőtt leszáll a buszról.

Kilépett az ülések közötti folyosóra, és csoszogva előreindult. Üres kézzel, csomagja nem volt. Őszes haj, kék dzseki, az egyik zsebe kidagad, a másik üres.

A kecskeszakállas srácnak új terve támadt.

Hirtelen ötlött eszébe a gondolat. Reacher szinte látta, ahogy fognak az agyában a fogaskerekek. Mintha a játékgép három egyforma cseresznyét dobott volna ki. A srác bizonyos feltételezések alapján bizonyos következtetésekre jutott. A buszpályaudvarok soha nem a város legjobb részén helyezkednek el. A kijárat lerobbant utcákra fog vezetni, ahová a környékbeli épületek hátsó frontja néz, talán üres telkek vagy olcsó parkolók is lesznek arrafelé. Bőven akadnak eldugott sarkok és kihalt utcák. Egy huszonéves egy hetvenessel szemben. Elég egy ütés hátulról. Egyszerű kis utcai rablás. Gyakran megesik az ilyesmi. Ugyan mi lenne ebben olyan nehéz?

A kecskeszakállas felpattant, és végigsietett a folyosón, alig két méterrel lemaradva az öreg mögött.

Reacher is felállt, és a nyomukba eredt.

2. fejezet

A pénzes borítékos öregúr szemmel láthatóan határozott céllal tartott valahová. Ez egyértelmű volt. Nem nézett körbe, hogy merre is induljon. Csak kilépett a buszpályaudvar ajtaján, kelet felé fordult, és minden habozás nélkül nekivágott. Nem tétovázott, de nem is ment túl gyorsan. Kissé bizonytalannak tűnt a járása. A válla csüggedten lehorgadt. Öregnek látszott, fáradtnak, elgyötörtnek és megtörtnek. Nem fűtötte semmi lelkesedés. Olyan benyomást tett, mintha úton lenne két pont között, amelyeknek egyike sem különösebben vonzó.

A kecskeszakállas srác úgy hat lépéssel lemaradva követte, lassú léptekkel, visszafogva a tempót. Látszott, hogy nehezeze esik. Langa-léta volt, hosszú lábú, és felpörgette az izgatott várakozás. Szeretett volna már a lényegre térni. De a terep nem volt megfelelő, túlságosan

sík és nyílt volt az egész terület, a járdák szélesek. Kicsit előrébb egy nagy kereszteződés következett közlekedési lámpákkal, ahol épp három autó is várakozott a pirosnál. Három sofőr nézegetett ki unottan az ablakon. Talán utasok is ültek mellettük. Mind potenciális szemtanú. Jobb lesz várni.

A pénzes borítékos öregúr megállt a járdaszegélynél. Várta, hogy zöldre váltson a lámpa. Egyenesen akart továbbhaladni, egy olyan részen, ahol már régebbi épületek sorakoztak keskenyebb utcákon. Egy sikátornál szélesebbek voltak ugyan, de nem valami világosak és naposak. Szigorú három-négy emeletes házak emelkedtek mindkét oldalon.

Ez már jobb terep lesz.

A lámpa átváltott. Az öregúr engedelmesen és kissé rezignáltan átkelt a zebrán. A kecskeszakállas hat lépéssel lemaradva követte. Reacher kicsit behúzott, hogy jobban beérje. Érezte, hogy közeledik a pillanat. A srác nem fog örökké várni. Nem fogja hagyni, hogy a túlzásba vitt perfekcionizmus mindent elrontson. Úgy két tömbbel odébb már megfelelő helyre érkeznek.

Az öregúr és a srác tovább sétáltak, egymás mögött, miközben egyikük sem sejtette, hogy követik. Az első tömbnél már elég jónak tűnt a terep: elég messze esett a kereszteződéstől, két oldalról lezárták az épületek, de azért hátulról még mindig védtelennek tűnt, úgy-hogy a kecskeszakállas továbbra is lemaradt, amíg a pénzes borítékos férfi átkelt az úttesten, és elhaladt a második háztömb mellett, amely meglehetősen titokzatosnak nézett ki. Mindkét vége sötétnek tűnt. Néhány bedeszkázott kirakat, egy bezárt bisztró, és egy poros ablakú adószakértői iroda.

Tökéletes.

Ideje dönteni.

Reacher arra tippelt, a srác itt már lépni fog, de előtte nyilván kisé idegesen körbenéz, sőt a háta mögé is vet egy pillantást, hogy nem jön-e valaki. Úgyhogy kissé lemaradt, és három másodpercre behúzódott a sarok mögé. Úgy gondolta, ennyi elég ahhoz, hogy valaki alaposan körbenézzen. Aztán amikor kilépett, meglátta, hogy a kecskeszakállas sietős, hosszú léptekkel már majdnem beérte az öregget. Reacher nem szeretett futni, de ez alkalommal kénytelen volt.

Túl későn ért oda. A kecskeszakállas már fellökte az öregurat, aki

súlyos puffanással előrezuhant. Jól beverte a tenyerét, a térdét, a feje is odakoccant. A srác könnyedén lehajolt, a még mindig mozgásban lévő dzseki zsebe felé nyúlt, aztán egy sima mozdulattal kirántotta a borítékot. Reacher ebben a pillanatban érkezett oda, esetlen futólépésben, százkilencvenöt centis, százhúsz kilós, mozgásban lévő tömeg, csupa csont és izom. Nekiütközött a vékony srácnak, aki épp felemelkedett a guggolásból. Reacher kissé oldalra fordulva csapódott neki, és jól megtaszította a vállával, erre a srác úgy elrepült, mint az autók tesztelésénél használt bábu, aztán kicsivel odébb földet ért. Egy hosszú végtagokból álló kupac puffant félig a járdán, félig az úttesten, aztán a srác mozdulatlanul elnyúlt.

Reacher szépen odasétált, és elvette tőle a borítékot. Nem volt leragasztva. Soha nem szokták. Megnézte, mennyi van benne. Úgy két centi vastag köteg, a tetején százdolláros, a legalján is százdolláros. Átpörgette a bankjegyeket. Végig százdollárost látott. Ez több ezer dollár lehet. Tizenötezer, vagy talán húsz is.

Hátranézett. Az öreg már felemelte a fejét, és pánikba esve forgatta a fejét. Az arcán egy vágás éktelenkedett, az esésnél megsérülhetett. Bár az is lehet, hogy csak az orra vére eredt el. Reacher felmutatta a borítékot. Az öreg rámeredt. Megpróbált feltápászkodni, de nem sikerült.

Reacher odasétált hozzá.

– Eltört valamije? – kérdezte.

– Mi történt?

– Tud mozogni?

– Azt hiszem.

– Oké, akkor forduljon át!

– Itt?

– Forduljon a hátára, úgy könnyebben fel tud ülni!

– Mi történt?

– Előbb nézzük meg, hogy minden rendben van-e! Lehet, hogy mentőt kéne hívni. Van magánál telefon?

– Nem kell mentő – mondta a férfi. – Nem akarok orvost.

Vett egy mély lélegzetet, összeszorította a fogát, és egy kicsit kapálózva áthengeredett a hátára, mintha épp egy rémálomból ébredt volna az ágyában.

Fújt egy nagyot.

- Fáj valahol? – kérdezte Reacher.
- Mindenhol.
- Csak átlagos fájdalom, vagy rosszabb?
- Az hiszem, átlagos.
- Akkor rendben van.

Reacher a férfi háta alá csúsztatta a tenyerét, megtámasztotta a lapockái között, aztán felsegítette ülő helyzetbe, és félig elfordította, hogy a járda szélén üljön, a lábával az úttesten. Úgy gondolta, így kényelmesebb lesz.

– Az anyám mindig figyelmeztetett, hogy ne játsszak az úttest szélén.

- Az enyém is – mondta Reacher. – De most nem játszunk.

Átnyújtotta a borítékot. A férfi átvette, és megszorította az ujjai-val, mintha meg akarna bizonyosodni róla, hogy valódi. Reacher letelepedett mellé. Az öreg belenézett a borítékba.

– Mi történt? – kérdezte újból. A srác felé mutatott. – Ez az alak kirabolt?

Úgy hat méterrel odébb, tőlük jobbra a kecskeszakállas mozdulatlanul, arccal lefelé hevert.

– Követte magát, amióta leszálltak a buszról – magyarázta Reacher. – Kiszúrta a zsebéből kilógó borítékot.

- Maga is a buszon utazott?

Reacher bólintott.

- Közvetlenül maguk után léptem ki a buszpályaudvarról.

Az öreg visszadugta a zsebébe a borítékot.

– Szívem mélyéből köszönöm, amit tett. El sem tudja képzelni, mennyit jelent. Nem tudom elmondani.

- Szívesen – felelte Reacher.
- Megmentette az életemet.
- Örömmel tettem.
- Úgy érzem, meg kell jutalmaznom.
- Nem szükséges.

– Nem is tudnám. – A férfi megérintette a zsebet. – Valakinek ki kell fizetnem ezt az összeget. Nagyon fontos. Az egészre szükségem van. Sajnálom. Rosszul érzem magam emiatt.

- Ne tegye! – felelte Reacher.

Hat méterrel odébb, jobbra a kecskeszakállas elkezdett feltápázkodni, és négykézlábra állt.

Az öreg folytatta:

– Nem kell a rendőrség.

A srác hátrapillantott. Kissé reszketegnek és kábultnak tűnt, de hat méter távolságra volt tőlük. Azon töprengett, hogy eliszkoljon-e.

– Miért ne hívjuk a rendőrséget? – kérdezte Reacher.

– Csak kérdéseket tennének fel, ha meglátnák ezt a sok pénzt.

– Olyan kérdéseket, amikre nem szeretne válaszolni?

– Amikre nem is válaszolhatok – mondta újból a férfi.

A kecskeszakállas közben talpra kecmergett, és menekülőre fogta. Gyengén, támolyogva és kissé koordinálatlan mozgással eredt neki, de azért így is elég fürge volt. Reacher elengedte. Aznapra elege volt a futásból.

Az öreg megszólalt:

– Most mennem kell.

Az arcán és a homlokán horzsolások, a felső ajka véres. Az orrából folyt oda, amit elég nagy ütés ért.

– Biztos benne, hogy jól van? – kérdezte Reacher.

– Muszáj jól lennem. Nincs sok időm.

– Hadd lássam, fel tud-e állni!

Az öreg nem bírt felállni. Vagy minden ereje elhagyta, vagy a térdé sérült meg nagyon, vagy mindkettő. Reacher talpra segítette. A férfi csak állt az úttest szélén, görnyedten, az utca túloldala felé fordulva. Nagy nehezen, egy helyben csoszogva megfordult.

Nem bírt fellépni a járdaszegélyre. Odahelyezte az egyik lábát, de nem volt annyi erő a térdében, hogy felnyomja magát a tizenöt centis szegélyre. Nagyon megüthette, fáj neki. A nadrágján csúnya szakadás éktelenkedett azon a helyen, ahol a térdkalácsa lehetett.

Reacher megállt mögötte, a könyökénél fogva megtámogatta, és felfelé tolta, mire a férfi szinte súlytalanul fellépett a járdára, mintha a holdon járna.

– Tud menni? – kérdezte Reacher.

Az öreg megpróbálkozott vele. Finom és precíz, apró lépéseket tudott csak tenni, és valahányszor a testsúlya a jobb lábára nehezedett, megrándult az arca, és felszisszent.

– Milyen messzire kell mennie? – kérdezte Reacher.

Az öreg körbenézett, hogy hol is vannak éppen.

– Még három tömböt – felelte. – Az utca túloldalára.

– Addig még elég sok járdaszegély van – állapította meg Reacher. – Jó párszor kell fel- és lelépnie.

– Majd belejövök.

– Hadd lássam! – mondta Reacher.

Az öreg elindult, keleti irányba, amerre eddig is tartott. Lassú, csoszogó léptekkel járt, a kezét kissé eltartva magától, mintha egyensúlyozna. De egyértelmű volt, hogy minden egyes lépésnél összerándul, és felszisszen. Talán még rosszabb is lett a helyzet.

– Kéne egy bot – jegyezte meg Reacher.

– Sok minden kéne – felelte az öreg.

Reacher odalépett a jobb oldalára, és a könyöke alá nyúlva megtámogatta. Mechanikai szempontból így ugyanazt nyújtotta, amit egy bot vagy egy mankó. Felfelé toló erőt, ami végül eljutott az öreg válláig. Egy kis newtoni fizika.

– Most próbáljon lépni! – mondta Reacher.

– Nem kísérhet el végig.

– Miért ne?

– Már így is épp eleget tett értem.

– Nem ez az igazi ok. Akkor azt felelte volna, hogy *erre igazán nem kérhetem meg*. Valami udvariasan semmitmondó választ adott volna. De ennél sokkal nyomatékosabb volt, amit mondott. Azt felelte, nem kísérhetem el végig. Miért? Hová megy?

– Azt nem árulhatom el.

– Nélkülem nem jut el odáig.

Az öreg vett egy nagy levegőt, aztán kifújta, és az ajka mozgott, mintha próbálgatná magában, mit mondjon. Felemelte a kezét, és megérintette a karcolást a homlokán, aztán megtapogatta az arcát, az orrát. Újból összerezett.

– Kísérjen el addig a sarokig, ahová mennem kell, és segítsen át a túloldalra! Aztán hagyjon itt szépen, és menjen haza! Ez a legnagyobb szívesség, amit megtehet nekem. Komolyan mondom. Hálás lennék érte. Már most is hálás vagyok. Remélem, megérti.

– Nem, nem értem – felelte Reacher.

– Nem szabad senkit magammal vinnem.

– Ezt ki mondja?

- Azt nem árulhatom el.
- Tegyük fel, hogy amúgy is arra mennék! Szépen elválnék, maga bemegy, én meg továbbbátálok.
- Akkor tudná, hová mentem.
- Már most is tudom.
- Honnan tudhatná?

Reacher rengeteg városban megfordult már életében Amerika-szerte, keleten, nyugaton, északon és délen, mindenféle nagyságúban, korúban és állapotúban. Ismerte a ritmusukat és a szabályaikat. Ismerte a tégláikba beleégett történelmet. Ez a háztömb, ahol épp álltak, éppen olyan volt, mint százezer másik a Mississippitől keletre: rövidáru-nagykereskedések irodái, különféle kiskereskedések, kisebbfajta műhelyek, néhány ügyvéd, hajózási ügynökség, földeladással foglalkozó irodák, utazási irodák. A hátsó udvarokból talán lakások is nyílnak. A környék a tizenkilencedik század végén, a huszadik század elején élhette a virágkorát, amikor nagy volt itt a nyüzsgés, de ma már minden kihalt, omladozik, és eszi a rozsda. Ezért a sok bedeszkázott kirakat és bezárt bisztró. De egyes helyek kitartóbbak, mint mások. Egyes helyek pedig akkor is kitartanak, amikor a többi már nem. Bizonyos emberi szokások és szükségletek soha nem halnak ki.

– Három háztömbnyire innen keleti irányban, a túloldalon egy kocsmá lehet – mondta meg Reacher. – Nyilván odatart.

A férfi hallgatott.

– Hogy kifizessen valakit. Egy kocsmában, még ebédidő előtt. Tehát valami helyi uzorásról lehet szó. Én erre tippelnék. Ez tizenöt- vagy húsz ezer rongy. Maga nagy bajban lehet. Azt hiszem, eladta a kocsiját. A városon kívül találta meg a vevőt, aki a legtöbbet adta érte. Talán egy gyűjtő. Egy ilyen átlagos öregúrnak, mint maga, valószínűleg valami jó régi kocsija volt. Odafelé kocsiival ment, aztán busszal jött vissza. Közben útba ejtették a vevő bankját, ahol a vevő kivette a pénzt, amit a pénztáros egy borítékba tett.

– Ki maga?

– A kocsmá nyilvános hely. Én is lehetek szomszjas, mint bárki más. Lehet, hogy van kávéjuk is. Leülök egy másik asztalhoz. Úgy tehet, mintha nem ismerne. Kifelé jövet is szüksége lesz segítségre. A térde addigra még jobban megmerevedik.

– Ki maga? – kérdezte újból a férfi.

– A nevem Jack Reacher. Katonai rendőr voltam. Arra képeztek ki, hogy észrevegyek bizonyos dolgokat.

– Egy Chevy Caprice-em volt. A régi modell. Minden eredeti rajta. Tökéletes állapotú. Alig volt benne kilométer.

– Egyáltalán nem értek a kocsikhoz.

– Az emberek manapság kedvelik a régi Caprice-eket.

– Mennyit kapott érte?

– Huszonkétezer-ötszázat.

Reacher bólintott. Még több volt, mint gondolta. Ropogós, friss bankjegyek, szorosan összefogva.

– Ilyen sokkal tartozik valakinek?

– Ma délig kell megadnom. Utána tovább növekszik az összeg.

– Akkor jobb, ha indulunk. Lehet, hogy aránylag lassan tudunk majd haladni.

– Nagyon köszönöm – mondta az öreg. – Engem Aaron Shevick-nek hívnak. Örökre hálás leszek magának.

– Az idegen emberek jósága. Ez működteti a világot – felelte Reacher. – Valaki írt erről egy színdarabot is.

– Tennessee Williams – mondta Shevick. – *A vágy villamosát.*

– Egy villamos, az most jól jönne. Megérne öt centet kiadni a három tömb távolságért.

Elindultak. Reacher lassan haladt, kicsiket lépkedve, Shevick bicceve, óvatosan emelgette a lábát, miközben kissé oldalra dőlt, a newtoni fizika törvényei miatt.

3. fejezet

A kocsmá egy jellegtelen, régi téglapépület földszintjén állt, a háztömb közepe táján. A bejárata ütött-kopott volt, barnára festve, mindkét oldalán piszkos ablakok sorakoztak. Az ajtó fölött pislákoló zöld neonfelirat egy ír nevet hirdetett. Az ablakokban csak félig égtek a hárfákat, lóheréket és egyéb figurákat ábrázoló, különféle sörmárkákat hirdető poros neonreklámok. Némelyik Reachernek is ismerős volt, mások nem. Lesegítette Shevicket a járdáról, átkíserte az úttesten,